

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 6
JUNI 1965
114. ÅRG.

DEN danske **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **6**

JUNI 1965

114. ÅRG.

Indhold:

De sidste dages hellige	127
Frelserne på Zions Bjerg	128
Fra missionens præsidentskab	129
En prøvens tid	130
Kirkens fremgang i 1964	131
Månedens spørgsmål	132
Hjælpeforeningen	133
Genealogisk Forening	134
Søndagsskolen	136
G.U.F.-Stævnet	139
The Spoken Word	141
Primary	142
Kredslærerindernes Budskab	144
Præstedømmet	145
Personlige nyheder	146

Forsidebillede:

Ældste LeGrand Richards af De Tolv Apostles Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

De Sidste Dages Hellige

af Præsident *David O. McKay*

Som sidste dages hellige bærer vi vidnesbyrd til verden om, at vi har det samme evangelium, som Jesus Kristus og Hans apostle prædikede.

Jeg indbyder alle dem, som ikke er vore, til at lægge alle forudfattede tanker, lærdomme og al personlig fordom og partiskhed til side, og undersøge de principper, som denne Kirke forfægter. Besøg de folk, som har sluttet sig til denne Kirke, og læg så tavs, ærbødigt, mærke til de sandheder, den ene efter den anden, som vil blive ført ind i sjælen, og se, som alle, der vil, kan se og vide, at der er intet i denne Kirke, som nogen behøver at skamme sig over.

Gå ind i et hvilket som helst sidste dages helligt hjem, og se om De der kan finde noget, som ikke er opløftende og forældende. Tag begyndelsen til dette hjem. Når parret første gang knæler ved alteret og forener deres hænder i den hellige ægteskabsagt, havde de lært, og det brændte i deres sjæle, en overbevisning om det hellige ved det bånd, som skulle binde dem sammen i ægtestanden. Den unge mand vidste, at han tog den kvinde til hustru for at beskytte og elske hende ikke alene i dette liv, men i al evighed. Det ægteskabsbånd var ikke et, som kunne brydes blot på grund af en grille, eller blot et skænderi, som kunne opstå, eller fordi man måske mødte en eller anden vanskelighed. De indgik denne forpligtelse som en af de helligste i livet. Sådan var begyndelsen til dette hjem. Det var den forpligtelse, som det unge ægtepar påtog sig.

Gå ind i deres hjem efter flere års ægteskab. Deltag i morgenandagten, få del i ånden, og se, om der ikke er alt det, som De ville længes efter og håbe at finde i et ideelt hjem: morgenbønnen, velsignelsen af maden, børnenes deltagelse i morgenandagten, faderens farvelkys til hustru og børn, når han går på arbejde, efterladende sit »Gud velsigne jer« som en velsignelse i sit hjem, medens han er borte, moderens bøn for faderen under hans daglige arbejde, og så børnene parat til at gå i skole — hvad der alt sammen viser, hvor dybt forældrene går ind for deres egen sjæls og deres børns sjæls uddannelse og udvikling. Kom tilbage om aftenen, deltag i aftenbønnen, og se på de små, når de knæler ved moderens knæ, lyt til den bøn, der stiger op fra deres sjæle.

Se i dette, hvis De kan, nogen som helst bitterhed over menneskeheden. Se i dette, hvis De kan, noget som helst, som kan rive andres trosbekendelse ned. Se i dette, hvis De kan, noget som kunne fornødre et lille barns sjæl. De kan ikke finde det, De kan ikke høre det i det sande sidste dages hellige hjem. Men De vil finde alt, hvad der er forældende — det lille barn, som beder for dem, der er omkring det, og for dem, som har ansvaret i Kirken og i landet, beder for faderen, hvis han tilfældigvis er ude i en eller anden forretning — det lille barns hele væsen bliver draget ind i det store princip, kærlighed og velsignelse til menneskeheden. Sådant et hjem, med endnu flere smukke karakteregenskaber end dem jeg har nævnt, er den sande sidste dages helliges hjem.

Følg den mand, når han går ud fra dette hjem til sit forretningsliv. Hvad er hans ambitioner? Hvad er hans formål? Hvis han følger Kirkens lærdomme, vil der ikke være noget, som kan friste ham til at gå bort fra ærlighedens eller ærens vej. I forretningsgaver må den sidste dages hellige være ærlig. Ved sociale opgaver må han være ren, hvis han er sand mod sin religions lærdomme. Overfor landet må han være loyal, ellers kan han ikke være sand mod de lærdomme, han har modtaget. Han må være sand overfor alt. Det er det næsten alt omfattende vidnesbyrd, at vore medlemmer er ærlige og fair, at deres navn på et dokument, eller blot deres ord, er lige så godt som noget dokument man kan trække på. Den sidste dages hellige må være ærlig og oprigtig, hvis han er sand mod sine lærdomme.

Den sidste dages helliges religion lærer ham at arbejde. Lediggænger har ingen plads i Kirken. Kast et blik på denne Kirkes historie. Gå lidt mere end et kort århundrede tilbage, da Vesten mellem bjergene var dækket med salviebuske — da der var indianernes og prairieuøens hjem. Tænk på de mænd og de kvinder, som stod ved deres side. Tænk på det arbejde, som lå foran dem — de furer der skulle pløjes, de grøfter, der skulle graves, de salviebuske, der skulle ryddes, de broer, der skulle bygges, det vand, der skulle ledes ned fra bjergbækkene, for at landet kunne blive overrislet, når sæden var sået. Tænk på de vanskeligheder, der skulle udholdes, og om der er noget i de sidste dages helliges religion, der lærer et menneske at

være doven. Evangeliet lærer os, at vi skal arbejde, og de sidste dages hellige går nu fremad på mange fronter, akkurat som de tidlige pionermedlemmer, først i Midt-vesten og senere i Vesten og andre af Kirkens kolonier.

Et menneske kan ikke udvikle egenkærlighed og være en sidste dages hellig. Han kan simpelthen ikke. Det er næsten lige så umuligt som at komme ind i Guds Rige uden at blive født påny. Jesus sagde, at det kunne ikke gøres; og det menneske, som virkelig er en sidste dages hellig, kan simpelthen ikke udvikle egenkærligheds ånd. Det er ikke Kristi Ånd. Kristi Ånd er uegennyttigheds ånd, den at velsigne andre, og hele de sidste dages helliges mission er at velsigne andre.

Derfor sender vi missionærer ud i marken. Hvilket motiv tager en missionær fra sine kære for at gå ud i verden? Det motiv at velsigne menneskeheden. Han er villig til at ofre sine følelser sin kærlighed til livets bekvemmeligheder, for at gå ud og velsigne menneskeheden og — ligesom

den gamle Paulus — give dem Jesu Kristi evangelium. Hvorfor? Fordi han føler, at det er Guds kraft til frelse.

Men fremfor alt står Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for det, som udgør evigt liv og evig lykke. Den lærer, at Gud er en person, en som elsker os, en som har sympati for os, en som vil høre vore bønner, en som søger at bringe os op til sig, så vi kan forstå lovene, således som Han forstår dem, så vi kan få evig fremgang. Den lærer os, at Jesus er vor Ældste Broder, at Han gik gennem denne verden og blev fristet som vi, at Han overvandt verden og blev modtaget i himmelen, at medens Han var på jorden, gengav Han evangeliet, den lovkode, de principper, hvorved menneskeheden kan komme tilbage til Guds nærhed og evigt fryde sig over den.

David O. McKay

FRELSERE PÅ ZIONS BJERG

Tale af præsident *Joseph Fielding Smith*
ved indvielsen af Oakland Templet.

Mine elskede brødre og søstre, mit hjerte er bevæget. Dette er en højtidelig stund. Dette er et Herrens hus, det helligste sted, et sted, hvor de medlemmer af Kirken, som elsker sandheden, som holder fast ved den, kan komme og dyrke Gud — ikke blot for at udøse deres sjæle til vor Himmelske Fader, men de vil komme ind i denne bygning for at udføre et stort arbejde: for det første for sig selv, den velgerning som vil være for evigt, men ligeledes for at udføre arbejde for dem, som er ærlige og oprigtige og som er gået på den anden side — de som var så uheldige, at de levede på jorden, da evangeliets sandhed og dets ordnancer ikke fandtes. I mange slægtled ned gennem tiderne vandrede menneskene i mørke, og Satan havde tilsyneladende overtaget, og dog var der på jorden mange, som var ærlige og sande og trofaste efter deres bedste overbevisning.

Evangeliets lys var ikke på jorden, og dog har vi alle sammen forfædre, som var ærlige, oprigtige, værdige, som gjorde det bedste de kunne på den tid, da det åndelige mørke herskede, ført på afveje af Satan, som fandt en plads i menneskenes børns hjerter. Og sandhedens lys, lyset fra Jesu Kristi evangelium, var gået ud. Og derfor var vore fædre og mødre i de forbigangne tider tvunget til at vandre i åndeligt mørke. Herren har ikke glemt dem, og mange af dem var akkurat lige så fromme og oprigtige med den smule kundskab og forståelse som de havde, som vi er. Herren har ikke glemt dem, og derfor er vi, deres afkom, i Tidernes Fyldes Uddeling blevet velsignet med det store privilegium at kunne udføre de hellige ordnancer på hellige steder for vore fædre og vore mødre fra

de forskellige generationer, da åndeligt mørke herskede på jorden. Herren har ikke glemt dem, og mange af dem er akkurat lige så fromme og oprigtige i det de gjorde og den måde de levede på, som vi måske er.

I dag har vi fået pålagt et ansvar. Vi bærer på en gæld til dem, som er gået forud. Den gæld må vi betale. Derfor skal vi være taknemmelige mod vor Himmelske Fader for de privilegier vi har til at komme til et helligt sted og som stedfortrædere gøre det for dem, som de ikke selv kunne gøre, så de kan gå videre til ophøjelsen, til fylden i vor Faders Rige. Vi har en mission at udføre, en stor mission som frelsere på Zions Bjerg, frelsere i Herrens templer. Vi må udføre arbejdet for dem, som er gået frem i disse mange år og som uden tvivl har set fremad mod den tid, der skulle komme, da sandhedens lys og ophøjelsens ordnancer kunne blive givet til dem, selvom de kommer til dem ved stedfortrædere.

Hvor taknemmelige burde vi ikke være for disse Herrens templer — hellige steder. Intet urent vil få lov til at komme ind i denne bygning, og når vi kan gå gennem dørene skulle vi komme med en ånd af tro, ydmyghed og beslutsomhed, ikke blot til gavn for os selv, men også for at velsigne og overgive ophøjelsens velsignelser til vore kære, som er gået forud. Brødre og søstre, tag tiden iagt. Kom til dette hellige sted, men kom værdige for at udføre det arbejde, som er nødvendigt til frelse, ikke blot for jer selv, men for dem, som er gået forud. De venter på, at vi skal handle.

Jeg velsigner jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Fra missionens præsidentskab

»Jesus svarede og sagde til dem: sandelig siger jeg eder: hvis I har tro og ikke tvivler, vil I ikke alene kunne gøre dette med figentræet, men om I så ville sige dette bjerg: Loft dig op og kast dig i havet, så skal det ske.« (Matt. 21:21).

Dagen efter, at Jesus havde jaget vekselererne ud af templet i Jerusalem, gav Han sine disciple en vigtig lektie om tro.

Han havde tilbragt natten i Betania, og da Han vendte tilbage til Jerusalem om morgenen, blev Han sulten. Han så et figentræ, da han gik ned ad vejen. Han gik hen til træet, idet Han tænkte, at Han ville spise nogle af figenerne. Men Han fandt, at der ikke var nogen frugt på træet, kun blade. Jesus gjorde da noget, som viste Hans usædvanlige tros magt. Han sagde, at figentræet aldrig mere ville bære frugt. I løbet af få minutter begyndte træet at visne og tørre ud. Hans disciple, som var med Ham, var forbløffede over den kendsgerning, at træet ville visne og tørre ud på Jesu befaling. Det var gennem tro, at Jesus havde været i stand til at gøre dette.

Jesus forklarede så sine disciple, at hvis de havde tro og ikke tvivlede, kunne de også gøre, ikke alene hvad Han havde gjort med figentræet, men de kunne sige til et bjerg, at det skulle kaste sig i havet, og bjerget ville flytte sig. Jesus fortsatte så med at fortælle dem, at ligegyldigt hvad de bad om i bøn, ville de kunne få det, hvis de virkelig troede, at de kunne.

»Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« (Matt. 21:22).

Når folk lærer om Kirken, tror mange af dem, at hvad missionærerne fortæller dem, er sandt. Virkelig at tro på noget, oprigtigt at tro, at man kan udføre noget, er tro.

I vort jordiske liv kan vi ikke huske, at vi tidligere har levet i vor himmelske Faders nærhed, denne erindring er viseligt fjernet for at give os en mulighed for at udvikle tro og lydighed, men selv om vi ikke ser vor himmelske Fader eller husker at have set Ham, ved vi, at Han eksisterer, fordi vi har tro på, at Han er til. Tro er ikke alene vigtig til at hjælpe os til at vide, at Gud lever, og at Jesus Kristus er Hans Søn og vor Forløser, og at den bedste måde at leve på er at leve i overensstemmelse med evangeliets plan, men tro er vigtig i hele vor levevis dag for dag.

Tro er ligesom omvendelse en meget vigtig hovedbestanddel af al fremgang. En veludviklet tro kan udføre det, som ville synes umuligt som i tilfældet med det visnede figentræ. Når ældster velsigner de syge og de bliver raske, synes nogle mennesker, at en så vidunderlig ting er næsten umulig.

I virkeligheden er intet, som er retfærdigt, godt, passende eller i overensstemmelse med de evige love, umuligt for det menneske, som har stor tro — og enhver, gammel eller ung, kan udøve stor tro, hvis han har et virkeligt ønske om det, har en bøn i sit hjerte og lever retskaffent.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

EN PRØVENS TID

af Eldred G. Smith, Kirken patriark,
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1962

Jeg beder om Herrens velsignelse, medens jeg står her, at de bønner som er blevet opsendt for dem, som skal tale, også må blive besvaret for mig.

Jesu Kristi evangelium er vejen til frelse og ophøjelse eller vejen til fuldkommenhed. Der er mange skridt til fuldkommenhed. Mange af dem er blevet omtalt af talerne ved denne konference. Opfyldelse af ordiancerne er af livsvigtig betydning.

Der er en anden tanke, som jeg gerne vil henlyde til idag. Der er mange gode lektier i fortællingen om Job. Jeg har fundet en, som jeg gerne vil henvisse til idag. Den afslører et bestemt princip, som jeg tror er af livsvigtig betydning og gavnligt for mange.

»Nu hændte det en dag, at Guds sønner kom og trådte frem for Herren, og iblandt dem kom også Satan.

Herren spurgte Satan: »Hvor kommer du fra?« Satan svarede Herren: »Jeg har gennemvandret Jorden på kryds og tværs.«

Herren spurgte da Satan: »Har du lagt mærke til min tjener, Job? Der findes ingen som han på jorden, så from og retsindig en mand, som frygter Gud og viger fra det onde.«

Men Satan svarede Herren: »Mon det er for intet, Job frygter Gud?

Har du ikke omgærdet ham og hans hus og alt, hvad han ejer, på alle kanter? Hans hænders idræt har du velsignet, og hans hjerde breder sig i landet.

Men ræk engang din hånd ud og rør ved alt, hvad han ejer! Sandelig, han vil forbande dig lige op i dit ansigt!«

Da sagde Herren til Satan: »Se, alt, hvad han ejer, er i din hånd; kun mod ham selv må du ikke udrække din hånd!« Så gik Satan bort fra Herrens åsyn. (Job 1:6—12).

Som resultat af dette mistede Job al sin rigdom og alle sine ejendele. Og dog forbandede Job ikke Gud. Han vedblev at være trofast og sand. Han sagde: »Nøgen kom jeg af moders skød, og nøgen vender jeg did tilbage. Herren gav, og Herren tog, Herrens navn være lov!« (Ibid., 1:21).

»Nu hændte det en dag, at Guds sønner kom og trådte frem for Herren, og iblandt dem kom også Satan og trådte frem for Ham.

Herren spurgte da Satan: »Har du lagt mærke til min tjener Job? Der findes ingen som han på jorden, så from og retsindig en mand, som frygter Gud og viger fra det onde. Endnu holder han fast ved sin fromhed, og uden grund har du sægt mig til at ødelægge ham!« (Ibid., 2:1,3).

Hvem har ikke følt en eller anden gang, at Herren har vendt sig imod ham uden grund? Vi kommer allesammen undertiden til et tidspunkt, hvor jeg tror vi føler det, som om alt er vendt imod os. Vi har haft vanskeligheder og prøvelser og sygdom.

Og atter: »Men Satan svarede Herren: »Hud for hud! En mand giver alt, hvad han ejer, for sit liv!

Men ræk engang din hånd ud og rør ved hans ben og kød! Sandelig, han vil forbande dig lige op i dit ansigt!«

Da sagde Herren til Satan: »Se, han er i din hånd; kun skal du skåne hans liv!« (Ibid., 2:4—6).

Med andre ord kunne Satan nu gå videre og gøre alt, hvad han ønskede ved Job, undtagen at han ikke kunne tage hans liv. Og endnu engang, til trods for al den fysiske lidelse Job blev underkastet, viste han sig trofast, forkyndte sit vidnesbyrd om, at opstandelsen var virkelig. Han erklærede med de udeløselige ord: »Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en Forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud.« (Ibid., 19: 25—26).

Til slut anerkendte Gud Job og tilbagegav ham mangelod alle hans ejendele i overflod.

Når vi går tilbage til fortællingen for at komme til det princip jeg tænkte på, lægger vi mærke til, at Satan kun havde magt til at gøre, hvad Gud gav ham tilladelse til at gøre. Satan vandt ikke kampen i himmelen. Han blev kastet ud af himmelen for at gøre, hvad Herren ønskede han skulle gøre, sætte mennesket på prøve og pine det. Satan har derfor kun magt på denne jord så meget, som Herren tillader det, og efter hvordan vi giver efter for hans fristelser.

Tror du, at en retfærdig Gud ville tillade Satan at prøve os ud over vor magt til at stå imod? Derfor vil Herren altid give os kraft til at stå imod, hvis vi vil forblive sande og trofaste til enden og søge Herren og Hans vejledning i alle prøverne og vanskeligheder, selvom vi måske synes de er uretfærdige. Vi må næsten alle i dette liv erfare nogen sygdom, besværligheder, økonomiske vanskeligheder, mange er endda født med vanskeligheder og handicap ikke på grund af deres egen fejl, så vidt vi kan se det, men fordi det er den del, som Herren ønsker vi skal gå igennem som en prøvelse og fristelse, for at se, om vi vil vise os trofaste til enden, til trods for disse forhold, der så vidt os angår er uden grund.

Hvorfor sagde Herren da først til Satan: »kun mod ham selv må du ikke udrække din hånd.«? Herren kendte Job så Job blev skridt for skridt styrket og fik mere kraft. Havde Herren i begyndelsen sagt: »Nuvel, Lucifer, du kan få fuldstændig magt over Job, du kan gøre alt hvad du ønsker ved ham, undtagen at du ikke må tage hans liv,« tvivler jeg på, om Job ville have haft styrke til at modstå alt det, han gik igennem, og dog være forblevet trofast. Men efter Herrens visdom fik han blot en del af det ad gangen. På denne måde blev han styrket, ved det første skridt tilstrækkeligt til at tage det næste skridt. Og da han havde vist sig at være trofast til enden, gengav Herren ham alle hans velsignelser mangelod, da han på denne måde var blevet i den grad fuldkommen.

Ingen er undtaget fra Satans prøvelser og fristelser. Selv ikke Frelseren selv, efter at Han havde fastet i fyrretyve dage og var fysisk svækket ud over nogen normal dødeligs styrke! Så kom Satan til Frelseren for at prøve Ham og friste Ham, først på Hans svageste punkt i hungerens time, idet han sagde: »... Hvis du er Guds Son, så sige, at stenene dér skal blive til brød.« (Matt. 4:3).

Appetitens prøve, en appel om trøst for lidelse og smerte! Så kom han med magtens og rigdommens prøve. Herren, som vidste hvem han var, og som havde styrke, sagde: »Vig bort, Satan!« (*Ibid.*, 4:10).

Hvis vor Herre og Frelser ikke blev sparet for Satans prøvelser og fristelser, så bliver vi det heller ikke, og vi må også prøve os selv i alt, hvad Herren ønsker at befri Satan for, prøve os, sætte os på prøve, så vi også kan blive fuldkomne. Men husk, at Herren altid vil give os kraft til at modstå de fristelser, som kommer over os, hvis vi blot vil tage imod Herrens vejledning og anerkende Hans inspiration og bede Ham om hjælp. Skønt vi til tider kan give efter for fristelser, lukker Herren dog ikke døren bag os. Der er stadig omvendelsens dør åben og en vej til at komme tilbage. Herren er så barmhjertig.

For at vi kan blive fuldkomne må vi, foruden at udføre evangeliets ordnancer, også have styrke, så Herren kan sige til Satan, med henblik på os eller med henblik på dig: »Nuvel, Lucifer, du kan få fuldstændig magt over ham, kun må du ikke tage hans liv.« Hvis vi skal blive fuldkomne, må vi være i stand til at modstå den prøve, akku-

ret som Job gjorde det, et eller andet sted i vort liv. Derfor vil jeg gerne sige til alle, vær tålmodige, vær trofaste, kald på Herren og søg Hans hjælp, og Han vil ikke holde sine velsignelser tilbage fra os. Til slut kan alle stå som Job og erklære: »Jeg ved, at Gud lever«, således som jeg erklærer, at Gud lever og besvarer vore bønner, at Han hersker over sit folk her på jorden. Han er i sandhed vor Fader og Hersker, en Venlig og Kærlig Fader, og har i disse de sidste dage gengivet Jesu Kristi evangelium til os, hvorved vi, hvis vi vil anerkende Hans evangelium, anerkende Ham og anerkende de ordnancer, der hører dertil, igen kan vende tilbage til Ham, ophøjet i Hans rige.

Jeg vil gerne føje mit vidnesbyrd til dem, som er blevet håret ved denne konference, at jeg også ved, at Gud lever, og at Han besvarer bønner, og at Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i denne den sidste uddeling gennem Hans Profet Joseph Smith, og at vor nuværende Profet og Præsident, David O. McKay, ligeledes er en Guds profet, der styrer Hans værk her på jorden. Og det bærer jeg vidne om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kirken fortæller om fremgangen i 1964

En fremgang på 117.465 i løbet af året.

Det samlede medlemstal i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved slutningen af 1964 var 2.234.916.

Dette tal, som repræsenterer en fremgang på 117.465 medlemmer, blev oplæst som en del af den årlige rapport ved foretningssmødet tirsdag morgen den 6. april under den 135. Generalkonference.

Ældste Joseph Anderson, det Første Præsidentskabs sekretær og sekretær for konferencen, oplæste den statistiske rapport.

Den viste, at medlemstallet ved slutningen af året i stavene var 1.801.571 og i missionerne 433.345.

Fremgangen var repræsenteret ved 56.597 børn velsignet i stave og missioner, 49.094 børn, som i forvejen var velsignet, døbt, og 93.483 nyomvendte døbt i stave og missioner i årets løb.

Der var ialt 282.000 medlemmer af det aronske præstedømme, nemlig 97.817 diakoner, 76.999 lærere og 107.184 præster.

I det melkisedeiske præstedømme var der ialt 272.020, nemlig 188.552 ældster, 22.165 halvfjerdser og 61.303 højpræster.

Det samlede antal på 554.020 lærere af præstedømmet repræsenterede en fremgang på 26.097.

Medlemstallet eller tilstedeværelse i hjælpeorganisationerne var ved slutningen af året:

Hjælpeforeningen (medlemstal), 274.703.

Søndagsskolen (gennemsnitlig tilstede), 807.659.

Unge Mænds Forening (indskrevne), 293.731.

Unge Kvinders Forening (indskrevne), 276.228.

Primary (indskrevne børn), 413.510.

Andre punkter af interesse vedrørte Velfærdsplanen og missionær-statistikker:

83.315 personer var blevet hjulpet af Velfærdsplanen i løbet af året, med 6.509 personer anbragt i indbringende stillinger: 75.247 arbejdsdage var skænket til Velfærdsplanen.

Missionærstatistikken var følgende: Antal af missionærer ved slutningen af 1964, som arbejdede efter kaldelse fra det Første Præsidentskab på fuldtidsmissioner, 11.371.

Antallet af lokal-missionærer (fuldtids og deltids), som arbejdede i missionerne ved slutningen af 1964, var 228.

Antallet af stavsmissionærer ved slutningen af året var 4.672.

Det samlede antal af missionærer var ved slutningen af året 16.271.

(Fra *Deseret News*).

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Var der fysiske deformiteter i forudtilværelsen?

Spørgsmål:

Da vi diskuterede evangeliets principper og tilstanden i forudtilværelsen, blev det spørgsmål stillet, om de, som er født til denne verden med en eller anden mental eller fysisk defekt, blev straffet for handlinger, som de havde begået i åndeverdenen, eller ej. Vi beder Dem afgøre om denne lære er sand eller ikke. For mig synes det ikke at være en rimelig lære.

Svar:

Det simple svar på dette spørgsmål er, at den ikke er sand og er uden den mindste tøddel af retfærdighed. Herren åbenbarede følgende til Profeten Joseph Smith:

»Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene ... atter uskyldige for Gud.

Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.« (L. og P. 38:39).

Vi må fornuftigtvis slutte, at en fysisk defekt ved fødslen skyldes et eller andet uheld eller anden grund, som kan tillægges forhold i denne tilværelse, og ikke en førdødelig defekt eller straf i åndeverdenen. Da disciplene kom til Frelseren og stillede spørgsmålet om manden, som var født blind, nemlig spørgsmålet om han havde fået denne defekt på grund af forhold i åndeverdenen, forsikrede han dem om, at det ikke var tilfældet. Vi har grund til at tro, at enhver ånd, som kommer ind i denne verden, var hel og fri for sådanne defekter i forudtilværelsen.

Moral er øjensynlig underkastet love, der er langt fra dem, som eksisterer i åndeverdenen. Medfødte defekter må anses for at skyldes uheldige forhold, der har været fremherskende i denne dødelige verden. Vi kom her i en verden, der er underkastet dødelige forhold. Sygdom, sygelighed, deformiteter og den slags må anses for at være uheldige tilstande, som er begrænset til de ufuldkomne forhold i dødeligheden. Det synes ikke at være i overensstemmelse med himmelske betingelser, at defekter af fysisk natur, som øjensynlig tilhører legemet, ikke ånden, eksisterer i åndeverdenen.

Vi lærer udtrykkelig i skriften, at vi, børnene af denne verden, er Guds afkom. Dette har vi lært i skriften. Her er to skriftsteder, som er anerkendt af alle sidste dages hellige og som dækker dette punkt. Det ene er i det syn,

som Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon fik den 16. februar 1832, da de lærte, at menneskenes børn er åndelige »sønner og døtre, født af Gud.« (Ibid., 76:24). Den anden er i den profetiske udtalelse, som apostlen Paulus fremsatte, da han stod på Areopagus og underviste grækerne, foran alteret med indskriften: »FOR EN UKENDT GUD«. Øjensynligt havde disse grækere foran sig en udtalelse om, at vi er Guds »afkom«. Derfor henledte Paulus i sin forelæsnung deres opmærksomhed på denne korrekte udtalelse, og diskuterede derfor angående den rette dyrkelse af det Øverste Væsen, idet han henledte deres opmærksomhed på, at selv i deres nationale tro dyrkede de uafvidende den Guddommelige Skaber, og han sagde til dem:

»Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som er himmelens og jordens herre, bor ikke i templer, gjorde med hænder.

Han tjenes heller ikke af menneskers hænder, som om han trængte til noget, han, som jo selv giver alle liv og ånde og alt andet.

Og han lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens flade, og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem,

for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os;

thi i ham lever og røres og er vi, sådan som nogle af jeres digtere har sagt: »Thi vi er også af hans slægt.«

Når vi nu er af Guds slægt, må vi ikke mene, at Guddommen er lig fuld eller sølv eller sten, formet ved menneskers kunst og smilde.« (Ap. Gern. 17:24—29).

Den tanke, at folk kunne være deforme, blinde eller på anden måde lemlestede, for de blev født, ser det ud til, at man troede i gamle dage.

Det er imidlertid en latterlig tanke, at Guds åndelige afkom skulle være underkastet åndelige defekter, før de blev født i dødeligheden. Vi er underkastet alle de omskiftelser, som kommer med en timelig tilværelse, sygdom og fysiske defekter så vel som sundhed, men den slags ting vil ikke eksistere i åndeverdenen, heller ikke i Guds Rige efter opstandelsen. Herren har gjort dette fuldstændigt klart.

Joseph Fielding Smith.

Hjælpeforeningen

Så er konferencerne overstået for denne gang med mange dejlige møder til vor belæring. Om tre korte uger har Hjælpeforeningen sommerferie; vi under jer alle, som har slidt i denne sæson, en rigtig god ferie; vi håber I vil samle mange kræfter og megen energi til næste sæsons store »slag«. Indtil da beder vi jer forberede jer til at tage fat på »Hjemmeprogrammet«, følge med i »STJERNEN«, læse artiklerne fra Hjælpeforeningen om og om igen, til I er klar over, hvad programmet vil komme til at dreje sig om, og hvilken rolle Hjælpeforeningen spiller i det. Og vi går videre i artiklen:

Op et andet citat fra præsident McKay:

Hvad end der måtte mangler i jeres hjem, er de så »rene»? Opsender I i jeres hjem regelmæssigt jeres morgenbøn? Eller trækker denne verdens ting jer bort fra hjemmet, hvorved I berøver jer selv glæden ved morgenbønnen sammen med børnene? Ve det hjem, hvor moderen undlader at udføre sin hellige mission eller ignorerer den guddommelige instruktion, indflydelse og eksempel, medens hun hengivent bøjer sig for selskabslivets »helgenskrin«, eller ignorerer de væsentlige pligter i sin egen husholdning i sin iver for at fremme de sociale reformer (*Gospel Ideals*, page 481). Og så føjede han til: »Gud har pålagt jer forældre ansvaret for at bibringe jeres børn disse principper.«

Og endelig dette citat fra præsident Brigham Young: »Hvis I mødre vil leve jeres religion, så oplær til stadighed jeres børn grundigt om livets og frelsens vej; gør det i kærlighed og dusdfrygt; hvis I træner dem op i den måde, de skal leve på, vil de ikke vige derfra, selv når de bliver gamle (*Discourses of Brigham Young* p. 206).«

Hjemmelærersprogrammet vil blive indvarslet i 1965; i dette program vil Hjælpeforeningen spille en meget vigtig rolle. Kvinder skal ikke kaldes til at tjene som hjemmelærere, men de kan gå ud som sådan, hvis grenspræsidenten i samråd med hjemmelærerne føler, at det i et givet tilfælde vil være til særlig velsignelse for en bestemt familie i en særlig situation, hvis en kvinde får en sådan opgave. I et sådant tilfælde kan man endda bede kredslærerinderne vente med deres besøg, for at der ikke skal blive forvirring i arbejdet. Om der skal aflægges ét eller mange besøg til en sådan familie afgøres i hvert enkelt tilfælde af grenspræsidenten i samråd med hjemmelærerne — og så den hjælpeorganisation, det angår, f. eks. Hjælpeforeningen. Vort håb er, at vi om ikke alt for længe kan have et totalt Kirke-Hjem-fællesskab, som ikke blot omfatter Primary og Søndagsskolen, men også Hjælpeforeningen og G.U.F., ja, enhver organisation. Hvis vi vil

huske på, at vi nu er ved at planlægge et program, der vil nå ud til ethvert medlem af Kirken, vil vi også være ivrige efter at lægge planer for, at ethvert medlem af Kirken, som bør være medlem af Hjælpeforeningen, også kommer der (eller i Primary, Søndagsskole, som tilfældet nu er).

Søster Spafford har fortalt jer, at I (fra næste sæson, 1.R.) vil få en ny lektie engang om måneden, og jeg vil læse lidt fra den første af dem, for at give jer perspektivet:

»For at kunne arbejde fuldt ud med dette program, må en Sidste Dages Helliges moder forstå familiens plads i den guddommelige plan. Hun må bestræbe sig på at oprette den fællesskabsfølelse blandt familiens medlemmer, der vil skabe en gunstig indstilling over for dette undervisning-i-evangeliet-program. Hun bør forstå, at hendes indstilling vil udøve en vigtig indflydelse til det gode eller til modstand mod værkets frengang, og hun må selv blive mere oplyst med hensyn til det genjævne Evangeliums principper. Formålet med disse hjælpeforeningslektier er derfor at hjælpe moderen til at blive et virksomt redskab til sammen med sin mand at undervise familien i Evangeliet.

Hvor ofte har vi ikke i det forløbne år hørt en Sidste Dages Helliges moder sige: »Jeg ville ønske, at min mand kunne have hørt vor diskussion idag. Hvis han havde hørt den, ville han have fået en anden indstilling til et specielt problem, vi har i vort hjem.« Vi har virkelig gjort den iagttagelse, at når forældrene har vidt forskellige synspunkter, kan den enes bestræbelser ofte ophæve den andens, sommetider til stor skade for de personer, problemet omfatter og for det problem, der trænger til at blive løst.

Disse lektiers samvirke med dem, som studeres af Præstedømmets kvinder, kan blive af stor værdi, eftersom de vil gøre begge forældrene opmærksomme på det fælles ansvar, de har for at lære deres børn Evangeliets fundamentale læresætninger. Vi håber med andre ord, at Sidste Dages-Hellige-forældre vil gøre en fælles anstrengelse for at opfylde denne undervisningsopfordring, og at de alvorligt vil stræbe efter at få Evangeliets velsignelser ind i deres hjem i hele deres fylde.«

Og så gives der følgende vigtige instruktioner:

»For at hjælpe forældrene med at udføre den opgave, Herren har givet dem ansvar for, har Kirkens ledere gennem inspiration udarbejdet dette hjemmeprogram, som det er præstedømmets opgave at sætte igang og lede.

Familie-hjemmeaftensprogrammet vil omfatte hvert eneste medlem af Kirken, for dets fundamentale interesse er, at hvert eneste medlem af Kirken får en grundig belæring om Kirkens lærdomme. »Derfor bør enhver familieenhed, hvorledes den end er sammensat, deltage i instruktions-

programmet.« Ægtepar uden børn, den som sidder alene, kontubernaler så vel som hele familier kan alle have gavn af dette nyoprettede program. Lektierne vil indeholde stof, der er tilpasset særlige familietypers behov, hvor sådan tilpasning er nødvendig. Der vil blive en instruktionsperiode i lighed med den, der var planlagt for den gamle familieaften.

Foruden de evangeliske lektier giver lektieheftet forslag til familieaktiviteter, som kan være en slags motto for hjemmet i den foreliggende måned.»

Og der slutes af således: »Hvert år vil lektierne i familie-hjemmeaftensprogrammernes håndbog behandle Evangeliets fundamentale principper, og de vil dreje sig

om fire universelle interesser for Sidste Dages Hellige. Der vil blive lagt eftertryk på sandhederne inden for disse interesser. De lektier, der udarbejdes for Hjelpeforeningen og for Præstedømmets kvorum'er vil ligeledes understrege betydningen af, at Evangeliets sandheder omsættes i handling. Den enkeltes forhold til sin familie og til samfundet vil blive understreget.«

(Fortsættes).

Vi ønsker jer alle en rigtig god ferie!

for Hovedbestyrelsen
Inger Rasmussen.

Genealogisk Forening

Programmet »Tre generationer familieskema«

Fra Præstedømmets Genealogiske Komité i Salt Lake City har medlemmer i alle Kirkens stave og missioner over hele verden fået til opgave at udarbejde tre generationer familieskemaer for hver familie i Kirken.

Der er til alle grenspræsidenter og ledere i præstedømmet sendt brev med nærmere enkeltheder om denne opgave, men vi skal her i korthed fortælle lidt om, hvad opgaven går ud på.

Kirken ønsker at have et fuldstændigt kartotek over alle familiers genealogiske oplysninger i tre generationer, d. v. s. et skema, der omfatter mand og hustru og de børn, som hører til denne familieenhed, dernæst et skema for manden, hvor han står som barn til sine forældre, og et skema for hustruen, hvor hun står som barn til sine forældre, og endelig skemaer for mandens og hustruens forældre, hvor disse står som børn til deres forældre. Det vil ialt blive *syv* skemaer for hver familie. Hvert skema udfyldes nøjagtigt med alle de oplysninger det er muligt at skaffe, og med *alle* børn i det pågældende ægteskab, enten de er levende eller døde.

Enlige personer betragtes som en familie i Kirken efter den definition, som er givet af det Præsiderende Biskopråd, og skal altså også indsendes skemaerne.

Skemaerne skal indsendes usanset om der allerede findes eksemplarer af dem i Genealogical Society, og usanset om der allerede er udført arbejde i templet for de pågældende personer.

Skemaerne skal være udfyldt og indsendt *inden 1. august* til den, der har med det genealogiske arbejde at

gøre i hver gren. De vil så blive kontrolleret af de skemaundersøgere, der findes i grenen eller distriktet, og såfremt der på skemaerne findes navne på afdøde personer, for hvem der kan udføres tempelarbejde, vil skemaerne blive sendt direkte til Genealogical Society i Salt Lake City. De andre skemaer opbevares indtil 1. august, og sendes så samlet, efter at være lagt i alfabetisk orden, til den genealogiske rådgiver i distriktet, som samler og alfabetiserer alle skemaer fra hele distriktet og sender dem på én gang til missionskontoret, som sender dem videre til Amerika. Skemaerne vil ikke blive returneret til medlemmerne, efter at de er sendt til Amerika.

Når skemaerne fra alle Kirkens stave og missioner er modtaget i Genealogical Society, vil de blive microfilmet og anbragt i arkivet som en værdifuld tilføjelse til det allerede eksisterende arkiv for genealogiske oplysninger.

Formålet med opgaven

Formålet med denne opgave, som omfatter *alle* Kirkens medlemmer, er mangesidigt. Først og fremmest vil den give Kirkens medlemmer interesse og forståelse for det genealogiske arbejde og lære dem at udfylde familieskemaer på rigtig måde. Opgaven er ikke vanskelig, da vi kender vore børn, vore forældre, vore søskende, vore tanter og onkler og bedsteforældre. Og hjælpekilder og optegnelser er til rådighed, både fra familiemedlemmer og fra de offentlige arkiver.

Dernæst vil den skaffe nye navne til templet, dels fordi mange af de døde er blevet overset hidtil, fordi der ikke

er udført nogen systematisk kontrollering af data, dels fordi levende personer kan opmuntres til at deltage i tempelprojekter ved at forberede sig til at være værdige til at få tempelanbefalinger.

Hvis der er udført tempelordnancer for nogle af de på skemaerne opførte personer, skal disse data opføres på skemaerne.

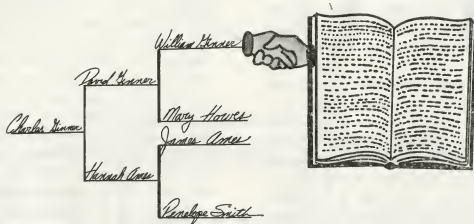
For ikke at overbyrde dem, der skal kontrollere skemaerne, bedes skemaerne indsendt eller afleveret efterhånden som de udfyldes, således at ikke alt arbejdet skal go-

res i sidste øjeblik. Dette er også praktisk af hensyn til eventuelle fejl på de første skemaer, der indsendes, idet sådanne fejl da kan undgås på de følgende skemaer.

Begynd altså allerede nu at udfylde disse syv skemaer, så de kan være færdige til indsendelse i god tid inden fristen den 1. august.

Familieskemaer købes hos den lokale genealogiske forening eller på Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F. De koster 12 øre pr. stk.

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

Åbenbaring en sikker vejleder til alle beslutninger

Uddrag af en tale af ældste Thomas S. Monson
af De Tolvs Råd ved Generalkonferencen i oktober 1964.

Hvor taknemmelige bør vi ikke være for, at åbenbaring, den klare og tydelige sandhedskilde, stadig er åben. Vor himmelske Fader vedbliver at inspirere sine profeter. Hans inspiration kan tjene som en sikker vejleder, når man skal træffe beslutninger i livet. Den vil lede os til sandheden.

Man finder ikke sandheden ved at krybe gennem fejltagelser. Sandheden findes ved at søge efter, studere og efterleve Guds åbenbarede ord. Vi lærer sandhed, når vi omgås sandhed. Vi tager imod fejl, når vi blander os med fejl ...

For dem, som dydigt søger, er det ikke nødvendigt at snuble eller vækle på den sti, som fører til sandhed. Den er godt afmærket af vor himmelske Fader. Vi må først have et ønske om at kende os selv. Vi må studere, vi må bede. Vi må gøre Faderens vilje. Og så vil vi kende sandheden, og den sandhed skal gøre os fri. Guddommelig gunst vil ledsage dem, som dydigt søger den.

Selv landets lov vogter nidkært sandhedsprincippet. I

vore retssale sættes et vidne under højtidelig ed, for han indtager sin plads i vidneskranken for at vidne: »... det vidnesbyrd De skal afgive ... er sandheden, hele sandheden og intet andet end sandheden.«

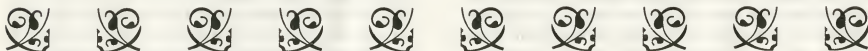
Der vil være nogle, som tvivler, som spotter, som latterliggør, som håner. De vil vende sig fra den sti, som fører til evig sandhed, og hellere rejse ad fejltagelsens og desillusioneringens glatte skrænter.

Men til dem, som ærligt søger, de, til hvem så meget er blevet givet, til de trofaste, har Herren, vor Gud, lovet:

»Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.« (L. & P. 45:57).

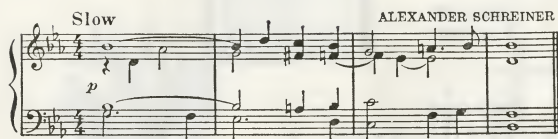
Må vi være kloge, må vi holde ud i søgen efter sandheden og altid tage den Helligånd til vejleder.

(Fra Church News)

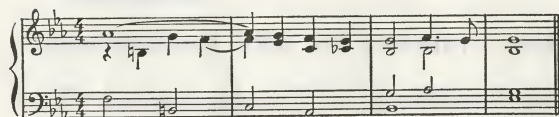

Søndagsskolen

Nadververs for juni og juli:

»Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brodet, velsignede og brød det og gav dem det.« (Luk. 24:30).

Søndagsskolesang for juni:

»Synes vejen dig lang?« (Nr. 73 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for juli:

»Vi hilser dig, du sabbatsdag.« (Nr. 133 i den blå sangbog).

SAULUS' OMVENDELSE

»Det er bedre at gøre fejl med oprigtighed end at gøre det rette med falskhed.«

Efter Stefanus' død »udbrød der en stor forfølgelse mod menigheden i Jerusalem, og alle spredtes over Judea og Samarias egne«. En af de mest energiske og udholdende forfølgere af de hellige i disse frygtelige dage var den forblindede farisæer Saulus fra Tarsus. Han var så fast besluttet på at gøre en ende på, hvad han troede var kæteri, at han sikrede sig retten som embedsmand i Rådet til at arrestere Jesu tilhængere, hvorefter han traf dem. Han gik fra hus til hus og slæbte mænd fra deres hustruer og børn. Han arresterede endog kvinderne og satte dem i fængsel! De små børns skrig og ynkverdige gråd må afgjort have slidt mere i hans bitre hjerte end den trofaste Stefanus' martyrdød. Når han tvang mænd og kvinder bort fra deres hjem, må de sammenkrøbne børns blege ansigter og hjerteskerende hulken have gjort et sådant indtryk på hans forblindede sjæl, at det ville ydmyge ham, ja, plage ham alle hans livs dage! Kun én eneste ting kunne troste ham i hans liv, når han så tilbage på disse forfærdelige oplevelser. Det udtrykte han med egne ord således: »Selv var jeg nu også af den mening,

at det var min pligt heftigt at bekæmpe Jesu, nazareerens, navn.« Saulus var oprigtig i det, han gjorde. Han troede ikke, at Jesus Kristus var Guds Son, og troede, at det ville behage hans himmelske Fader at få hver eneste, der troede på Kristus, til at fornægte Hans navn.

Derfor »søgte Saulus at udrydde menigheden«; og da han enten havde fængslet eller drevet hvert eneste menneske ud af Jerusalem, han kunne finde, som troede på Kristus, bad han ypperstepresten, mens hans sjæl »fnyste med trusel og mord imod Herrens disciple«, om »brevet til synagogerne i Damaskus, for at han, hvis han fandt nogen, mænd eller kvinder, som holdt sig til vejen, da kunne føre dem bundne til Jerusalem.« (Ap. G. 9:2).

Damaskus ligger omkring 250 km nord for Jerusalem, så det ville tage Saulus og hans ledsagere omkring en uge at tilbagelægge denne afstand. I disse få dage af relativ ledighed og fritid begyndte han måske at tænke over, om han havde gjort uret eller ret. Måske begyndte den døende Stefanus' lysende ansigt og samme martyrs sidste bøn at synke dybere i hans sjæl, end det havde gjort før. Så

børns skrig efter forældrene, som Saulus havde bundet, begyndte at gennemtrænge hans sjæl skarper og fik ham til at føle sig elendig og ulykkelig, når han så frem til mere af den slags i Damaskus. Måske spekulerede han på, om Herrens værk ville få ham til at føle sig så urolig og bitter, hvis han virkelig arbejdede i det. Han skulle snart erfare, at kun den ondes værk frembringer sådanne følelser, og at kun sand tjeneste for Herren bringer fred og tilfredsstillelse.

Hvordan hans tanker og følelser end var, så skyndte han sig imidlertid afsted, besluttet på at arrestere hver eneste af Kristi tilhængere, som han kunne finde. Men da han nærmede sig byen, »strålede pludselig et lys fra himlen om ham.« Saulus faldt til jorden, og hans rejsefæller stod målløse.

Fra det øjeblik var Saulus en helt anden. Da han faldt til jorden, var han en stolt, hovmodig farisæer, som forfulgte uskyldige mennesker; da han igen rejste sig, var han en ydmyg sandhedssøgende, en angrende discipel af Ham, som han havde forfulgt. Fra lyset hørte han en røst, som sagde til ham: »Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?« Han sagde: »Hvem er du, Herre?« Han svarede: »Jeg er Jesus, som du forfølger,« og så tilføjede Han omtrent således: »Jo mere du forfølger mig, desto værre føler du dig til mode.« At kæmpe mod Herren er som at sparke til en kaktus; jo hårdere man sparker, desto værre føles det.

Da Saulus indså dette og vidste, at han havde gjort uret, spurgte han: »Hvad skal jeg gøre, Herre?«

»Stå op og gå ind i byen, så skal det blive sagt dig, hvad du bør gøre.« Ikke, hvad Saulus kunne lide at gøre; ikke, hvad han eventuelt kunne gøre, men hvad han *mdtte* gøre for at blive antaget af Herren.

Saulus havde været velsignet med sine øjnes syn, men havde været åndelig blind. Nu var han fysisk blind, men lyset var trængt ind i hans sjæl. Da han rejste sig op, kunne han intet se, og hans rejsefæller ledede ham ved hånden og førte ham ind i Damaskus, hvor han logerede i Judas' hus, i en gade, som kaldes den lige.

I mellemtiden sagde Herren i et syn til en af sine tjenere ved navn Ananias: »Stå op, gå hen i den gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas' hus efter en ved navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder.«

Ananias svarede imidlertid: »Herrel! jeg har hørt af mange om den mand, hvor meget ondt han har gjort dine hellige i Jerusalem. Og her har han fuldmagt fra ypperstepræsterne til at fængsle alle dem, som påkalder dit navn.« Ananias var sandsynligvis en af de første, Saulus ville have arresteret.

Herren bad Ananias gå, som Han havde sagt, thi Han havde valgt Saulus til at bære sit navn frem både for »hedninger og konger og Israels børn.«

Ananias gik så derhen, og da han trådte ind i Judas' hus, fandt han Saulus, som ikke blot var angerfuld men også blind. Al den stolte, farisæiske bitterhed var borte, og han bad om lys — lys for sine øjne og for sin sjæl! Hans bønner besvarede, thi Guds tjener lagde ydmygt sine hænder på ham og sagde: »Broder Saul! det er Herren, som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen, du kom ad, for at du skal få dit syn igen og blive fyldt med Helligånden.«

Og straks faldt der ligesom skæl fra Saulus' øjne, og han fik sit syn igen, og han stod op og blev døbt. Det var noget, han måtte gøre, dersom han ønskede at blive medlem af Kristi Kirke. I omvendelsen af denne store mand finder vi flere forskellige af Kirkens principper,

nemlig: Tro på Jesus Kristus; omvendelse fra synd; dåb og anerkendelse af Kristi myndighed på jorden.

»Hele det skolastiske stillads falder som en ødelagt bygning for ét eneste ord: TRO.«

I flere dage efter sin vidunderlige omvendelse og genvindelsen af sit syn, »blev Saulus i nogle dage hos disciplene i Damaskus.« Saulus var nu begyndt i en anden skole, men hvor adskille den sig dog fra den, hvor han sad ved den lærde Gamaliels fødder! Der lyttede han til instruktioner fra datidens lærdeste mænd; nu lytter han til mennesker, som man anser for at være ulydige. Der modtog han undervisning og træning for forstanden og intellektet, nu fik han undervisning og træning for sin sjæl. Dér studerede han i blinde, nu studerer og ser han i sandhed! Hans lærer er en af de trofaste mænd, som han havde foragtet, og som han var kommet for at arrestere. Man behøvede ikke at sende bud efter Peter, Jakob eller Johannes eller nogen anden stor eller fremragende apostel til at undervise og instruere den lærde og talentfulde Saulus. Det er fuldt ud tilstrækkeligt i Guds hånd, at Ananias, en ringe, ydmyg kristen, om hvem det guddommelige ord aldrig tidligere har sagt noget, underviser denne rigest begavede af alle, som var blevet omvendt i disse første dage.

Som han lyttede time efter time i disse få mindeværdige dage, blev hans sjæl tændt med sand varme og et bestemt mål, og vi kan næsten høre ham sige til sin lærer: »Om-gjordi dine fødder. Og med et nytændt hjerte skal jeg følge dig.«

»Og straks begyndte han i synagogerne at prædike om Jesus, at han er Guds Son.« Det er ikke blevet foralt om, om nogle af de mænd, som ledsagede ham til Damaskus, blev omvendt. Måske en eller anden blev omvendt; men nogle af dem troede utvivlsomt, at Saulus var blevet forråbet. De tænkte jøderne i Damaskus også, som var forbavsede og sagde til hinanden: »Er det ikke ham, som i Jerusalem søgte at udrydde dem, der påkalder dette navn? Og var han ikke kommen hertil for at føre dem bundne til ypperstepræsterne?« Jo mere de satte sig op imod ham, desto mere veltalende forsvarede han Jesu navn og beviste for dem, at Jesus er Kristus.

Efter nogle få dages voldsomme diskussioner i synagogerne besluttede Saulus sig til at forlade Damaskus og trække sig tilbage. Han bød sine nye venner farvel og drog til Arabien i bjergene nær Det døde Hav. Her fik han undervisning i ensomhedens skole.

Ligesom Moses, Elias og Johannes Døberen og til og med Frelseren selv søgte Paulus nu at være alene med Gud og lære, hvorledes hans ånd skulle kunne komme i samklang med den Helligånd.

Hvor længe han blev der ved vi ikke. Alt, hvad han siger om denne rejse, er: »Jeg drog til Arabien og vendte så atter tilbage til Damaskus.«

— — —
Søskende, denne artikel er hentet fra et gammelt lektiehefte, jeg fandt på kontoret, da jeg i sin tid overtog det. Den er skrevet af vor Profet, David O. McKay, der har skrevet hele bogen, og belyser i et kort øjeblik forskellen mellem to slags lærdomme, den verdslige og den guddommelige. Jeg har valgt at sætte den i Stjernen i denne måned, da jeg synes den har fortjent at blive læst af mange.

Venlig hilsen

Knud Edsberg

Hvorledes vi skal orientere en nyomvendt

af Fred W. Schwendiman

Sjette artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Bemærk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndagsskolens Konference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskolernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer i søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

Lad os et par minutter vandre lige i hælene på et nyligt døbt medlem i Kirken. Og lad os også ledsage en, som er blevet omvendt og døbt, men nu er passiv.

Når vi kommer ind i forhallen i kirken for søndagsskolen, er det så ikke vidunderligt at blive mødt med et varmt velkomstmil og et håndtryk? Er dette ikke en enkel og tilfredsstillende oplevelse? Hvad os angår er søndagsskolen begyndt godt med denne velkomst.

Mange flere enkle og hensynsfule handlinger og udtryk fra ledernes og medlemmernes side hjælper altsammen med til et vidunderligt resultat. Det er ikke dem alle, der finder sted i kirken. Mange af dem var i gang, eller burde have været det, længe for søndag morgen. Nogle vil blive anvendt og blive virksomme senere. I virkeligheden er dette en aldrig ophørende proces, når hvert medlem opfylder sin pligt som missionær. Dette er en missionærkirke.

Velkomst-atmosfæren i søndagsskolen opløfter os. Den klinger med oprigtighed, fordi den kommer fra indviede leders kærlighed og interesse. Denne velkomstproces er blevet præstedømmets ansvar indenfor de to områder: hjemmelærerearbejdet og missionærarbejdet — hjemmelærerearbejde er missionærarbejde overfor medlemmerne, og missionærarbejde er hjemmelærerearbejde for ikke-medlemmerne.

Disse to programmer, som repræsenteres af præstedømmets eksekutiv-komité i wardet eller grenen, og udføres af wardets råd, hvoraf søndagsskolens forstanderskab er en del, danner et nyt og effektivt middel til at fremskynde fuldstændiggørelses-processen.

Forstanderskabet er blevet personlig præsenteret af grenspræsidentskabet for den nye undersøger og også for det passive medlem. Derefter præsenterer forstanderskabet læreren for den pågældende gruppe, og læreren og klassens andre funktionærer påtager sig deres pligter. Denne personlige interesse udvikler en behagelig og naturlig velkomst-atmosfære i klasseværelset.

Den åndelige atmosfære og velkomstatmosfæren ved gudstjenesten har allerede tidligt optaget den nyankomne. Møder, som begynder til tiden, et bevis på omhyggelig forberedelse af musik og taler, opførsel, ærbødighed godt arrangerede siddepladser, funktionærer og lærere på deres pladser — alt dette forenes i at byde Herrens Ånd nærværelse ind.

Lærere forstår, at det er søndagsskolens pligt at under vise alle aldersklasser i evangeliet. Klassens medlemmer opmuntres til at udtale sig, og en ubøjtelig måde gør det bekendt for dem. Læreren ved, at han er medlem af fakultetet i en vidunderlig og usædvanlig læreanstalt. Han ved,

at han har fået denne stilling ved den rette myndighed. Hans vidnesbyrd er urokkeligt. Han er på sikker grund, og dog ydmyg, hensynsfuld og forstående. Han underviser med den Helligånds ledsagelse, alle klassens medlemmer føler dette, respekterer ham og elsker ham. De føler mere og mere, at de er en del af søndagsskolen, og at de hører til og er ønskede. Dette er ægte fællesskab.

Læreren kender fordelene ved nært samarbejde med »fællesskabs-koordinatorerne« for undersøgere og nye medlemmer, og også med den hjemmelærer, som er ansvarlig for de passive medlemmers fremgang. Dette er et højt værdifuldt led i orienteringen og integreringen.

Forstanderskabet er ivrig for, at alle bliver budt personligt velkommen, og at navne huskes. Ved begyndelsen af søndagsskolen bør der ganske kort bekendtgøres om de klasser, der er gavnligt for de nyankomne og besøgende i forsamlingen, som ikke er blevet præsenteret for deres klasseledere. De kan måske træffe en af forstanderskabet i forhallen, når klasserne går til deres forskellige rum, for at få vejledning og blive præsenteret i klassen. For klassen er forbi, indbydes alle indstændigt om at komme igen næste søndag. Små og lette opgaver gives til nye medlemmer, når de er rede til det. Hvis man følger det op på behagelig måde, skabes interessen.

Læreren tager sig tid til jævnlige private samtaler med medlemmerne i sin klasse. Han forklarer de nye organisationen i søndagsskolen og planen og formålet med gudstjenesten. Når folk informeres på denne måde, føler de sig nærmere knyttet til programmet, og de bliver virkelig en del af det. De bliver interesseret i så stor udstrækning, at de ønsker at fortælle andre om det.

Vi har nu fået at vide, at det at orientere en nyomvendt eller at reaktivere et medlem simpelthen er en personlig sag. Intet mekanisk påfund kan gøre det. Vi kan i virkeligheden ikke leve uden venner. Vi har alle behov for nogen, som advarer os mod det onde, som hjælper os, når vi tager fejl, som inspirerer os med idealer, som opløfter os, når vi er modløse, og som aldrig mister troen på os. Dette gælder især nyomvendte og passive medlemmer. At slutte sig til Kirken betyder en fuldstændig forandring i deres levevis, med nye venner og kammerater.

Det er vort ansvar og vor chance at række dem en broderskabshånd. Hvis hele søndagsskolens samarbejder i dette program, kræves der sommetider kun et lille stykke arbejde fra et af medlemmerne i en søndagsskoleklasse for personligt at fuldføre orienteringen af en ny ven.

Eldste Mark E. Petersen af de Tolvs Råd har sagt:

»Jeg har ofte tænkt på, at instruktion i evangeliet uden fællesskab i Kirken er lige så ufuldstændig som dåb uden bekræftelse. Det er den største dårskab af os at undgå eller ignorere den pligt vi har til på rette måde at optage dem, som er bragt ind i Kirken, i fællesskabet.« (Instruktioner til missionspræsidenterne).

Hemmeligheden ved hvorledes vi skal optage og orientere en nyomvendt eller et passivt medlem i fællesskabet i Kirken er beskrevet af Frelseren selv:

»Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.« (Matt. 7:12).

G.U.F.-Stævnet

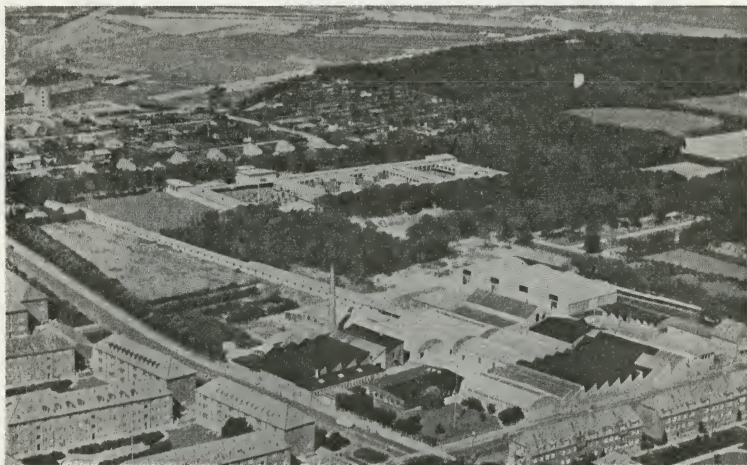

i Esbjerg den 25., 26. og 27. juni

Hvor der er godt at være, kommer man gerne igen. Dette er grunden til, at vi igen i år forsøgte at lægge stævnet i *Esbjerg*. Vi håber at kunne gentage succesen fra 1961, fordi vi i *Esbjerg* har ideelle lokaler og dejlige omgivelser.

Stævnet bliver afholdt den 25., 26. og 27. juni på Grådyskolen i *Esbjerg*. Grådyskolen er en ny, moderne skole, der ligger smukt i udkanten af *Esbjerg*. Lige ved siden af er der en dejlig camping-plads med friluftsbad.

Vor udflugtstur vil gå til *Ribe*, den gamle by med den

Grådyskolen og dens omgivelser

skønne domkirke og de gamle huse, en rigtig middelalderby. Vi vil rigtig kunne nyde den vestjyske natur på turen ned til Løgunkloster og over den store Rømø-dæmning til øen Rømø. Også de, der ikke har prøvet det før, vil finde

det vidunderligt at bade i Vester-Vov-Vov, at nyde solen (som vi selvfølgelig får) i de dejlige strandomgivelser.

Der vil i løbet af stævnedagene være lejlighed til at være sammen så meget som muligt, vi vil sørge for arrangementer for alle, så ingen behøver at føle sig sat udenfor.

**Præsident
Ezra Taft Benson
med
hustru og datter**

Vort Guld og Grønt-Bal vil blive afholdt ca. 25 km udenfor Esbjerg på en gammel herregård, som er ombygget til restauration. Der vil vi spise sammen, vi vil køre derud sammen, og vi vil køre hjem sammen. Til herregården hører en dejlig park med en å, så vi tror ikke stedet kunne være valgt bedre.

Vi har den glæde at kunne meddele, at præsident og søster *Ezra Taft Benson* har tilsagt deres tilstedeværelse; alene dette kaster en særlig glans over vort stævne, og vi

beder så mange som muligt komme til Esbjerg og være sammen med andre unge fra hele landet disse tre juledage.

Giv jer selv denne oplevelse og medbring en positiv indstilling og et godt humør, og vi skal gøre vort til, at Stævnet bliver godt.

Venlig hilsen

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Gammel gade i Ribe.

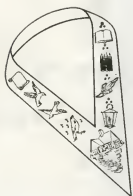
MORAL OG MANERER

af Richard L. Evans

I det daglige liv er der altid tale om moral og manerer. »At have respekt for os selv styrer vor moral«, sagde Lawrence Sterne, »og at have agtelse for andre styrer vore manerer.« Manerer genspejler i nogen grad moralen, og begge er afhængige af nogle grundbegreber. Med mangel på moral, ligegyldighed overfor moral, vil der sandsynligvis blive slået af på manerer. En del af et menneskes selv-respekt drejer sig om, hvad han tror han er; og hvad han tror andre er, og om han tror han blot er en mekanisme, eller et evigt menneske, kan gøre meget forskel. At være klar over et virkelig slægtskabsforhold til en Evig Fader ville føre til ærbødhed og respekt og ville afspejle sig i moral og manerer. Hvor velsignet er det hjem, den familie, hvor der findes blidhed, respekt, venlighed, hensynsfuldhed. »Livet er ikke så kort,« sagde Emerson, »at der ikke altid er tid nok til hensynsfuldhed.« Et menneske, som tror, at livet kun varer nogle få korte år, og at man derefter er borte og glemt for evigt, vil højst sandsynligt respektere sig selv — eller andre — mindre end en, der ved, at livet er evigtvarende, at vore kære er evige, at

hvad vi er vil vi tage med os ind i evigheden. Og den, som virkelig respekterer sig selv, ville være mindre tilbøjelig til at tage del i det, som ville skade hans fysiske funktioner, ville være mindre tilbøjelig til at gøre det, som ville forurolige hans samvittighed eller det, som han burde undskylde overfor sig selv eller andre. Den, som respekterer sig selv, ville ikke lade nedværdigende, trælbindende vaner overtage sit liv. Og den, som virkelig respekterer sig selv, ville også have respekt og ærbødhed for andre. »Manerer«, sagde Edmund Burke, »er af større vigtighed end love. Af dem afhænger for en stor del lovene ... Manerer er, hvad der ærgrer eller formilder os, fordærver eller renser os, opfører eller nedværdige os, gør os barbariske eller forfinede, ved en konstant, stadig, ensartet, ualmkelig operation, ligesom med den luft, som vi indånder.« »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og ... din næste som dig selv,« sagde menneskehedens Frelser, hvilket betyder respekt for Gud, for sig selv og også for andre.

(Fra *Tempelpladsen*, 28. juni 1964).

PRIMARY

ER DIN KALDELSE TIL AT HJÆLPE BØRNENE TIL AT VANDRE RETSKAFFENT FOR HERREN

(Fra en tale af ældste *Harold B. Lee* af De Tolvs Råd,
givet ved en Primary-konference i april 1962).

Dette tema er taget fra Herrens befaling til indbyggerne i Zion, som synes at være »De rene af hjertet«, som Herren har defineret det, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« (*Lære og Pagter* 68:28). At vandre retskaffent vil sige at være mere ærbødig, ærlig, retfærdig, dydig, hæderlig og redelig.

Forældre og lærerinder kan ikke være eksempler på alt, hvad der er dårligt, og så forvent, at deres børn skal være et mønster på alt, hvad der er godt. I Improvement Era kunne man for nogen tid siden læse om en pige, som havde gjort nogle tragiske fejltrin. Hun var på et pigehjem i Salt Lake City under lås og slå, da hun skrev følgende:

»Vi læser i aviserne og hører om mord og tyveri og andre kriminelle handlinger overalt. Vi sukker og siger, at vi lægger mærke til udviklingen. Er de alle oprørere? Kan vi være sikre på, at det er deres fejl alene? Måske er en del af dem vores egne? Er vi skyldige, når der på vor vej anbringes for mange ting til at fore os på afveje — for mange penge at bruge, for mange ledige timer, for mange lidenskabelige film, og — for mange forældre, som ikke er hjemme?»

Børn og unge laver ikke filmene, de skriver ikke bøgerne, de tegner ikke de morsomme billeder af gangstere og forbrydere, de laver ikke spiritussen, de ejer ikke barerne, de fremstiller ikke de piller, som sløver hjernen. Alt dette bliver gjort af voksne mennesker — for vindings skyld.»

Jeg var til en konference i Texas, da et lille skrift, uddelt af Houston's politiafdeling, blev rakt mig. Det bar overskriften: »Tolv måder at opdrage forbryderiske børn på.«

De tolv måder er:

1. Begyndende med barndommen, så giv et barn alt, hvad det ønsker. På den måde vil det vokse op til at tro, at verden skylder det en skistsens.
2. Når det lærer uartige ord, så le ad det. Det vil få barnet til at tro, at det er sjovt, og opmuntre det til at lære endnu værre ord, som vil få dig til at gå bagover.
3. Giv det aldrig nogen åndelige lærdomme; vent, til det er 21 år gammelt, og lad det så bestemme for sig selv.
4. Undgå at bruge ordet »forkert«. Det kan udvikle et skyldkompleks. Det vil være skyld i, at han senere,

når han har stjålet en bil, tror, at samfundet er imod ham, at han er blevet udsendt.

5. Saml alt det op, som det lader ligger rundt omkring: bøger, sko, tøj. Gør alt for det, så det vil få erfaring i at kaste alt ansvar på andre.
6. Lad det læse alt, hvad det kan få fat i. Vær meget omhyggelig med, at de spiseskejer og glas, det bruger, er steriliserede, men lad blot dets ånd blive mættet af den sletteste »føde«.
7. Skændes ofte i børnenes nærværelse. På den måde vil de ikke blive allfor chokerede, når hjemmet senere bliver opløst.
8. Giv barnet alle de lompenge, som det ønsker, lad det aldrig selv tjene dem. Hvorfor skulle det have lige så svært ved at få tingene, som du selv har haft det?
9. Tilfredsstil ethvert af dets krav om mad, drikke og bekvemmelighed. Sørg for, at ethvert sanseligt ønske bliver opfyldt. Afslag kan føre til skuffelse.
10. Stå på barnets side imod naboer, lærere og politiet. De har alle noget imod dit barn.
11. Når det kommer i vanskeligheder, så undskyld dig selv ved at sige: »Jeg kunne aldrig klare ham.«
12. Forbered dig på en lille skole; du vil være skikket til at få den.

Hvordan kan vi opbygge den tro, ved hvilken børnene kan vokse op og »vandre retskaffent?«

I TIME MAGAZINE var der fornylig en udtalelse af oberst John Glenn, astronauten, som svar på et spørgsmål, som kongresmanden Alexander Wiley stillede ham. Wiley spurgte: »Hvad var Deres tanker angående tro, da De bevægede Dem gennem rummelrummet?« Oberst Glenn svarede meget ydmygt: »Jeg kan ikke sige, at jeg sidder og beder, medens jeg er ude i rummet. Man har meget travlt. Min religion er ikke en »udryknings-religion«; (jeg ønsker I skal lægge mærke til dette — ikke en udryknings-religion) ikke en, som man henvender sig til i nødstilfælde. Jeg har haft fred med min Skaber i en lang årrække, så jeg havde ingen særlige bekymringer i dette tilfælde.«

Jeg ville ønske, I kunne fatte den fulde betydning af dette. Det er ikke kendskab til Gud, som frelser mennesker, ikke det litterære kendskab.

President Joseph F. Smith sagde, at Satan besidder

langt mere kundskab end vi gør, men han har ingen intelligens, for så ville han være lydige imod sandhedens og rettes principper.

Præsident Smith udtalte videre: »Jeg kender mænd, der har kundskab om evangeliets principper lige så vel som vi har. De er udmærkede, men de mangler den virkelige dygtighed, som kommer af ren intelligens. De vil ikke acceptere denne og vise lydighed imod den. Ren intelligens består ikke blot af kundskab, men også af evnen til virkelig at gøre brug af denne kundskab.«

En yndig ung pige, som kæmpede for at blive herre over fristelserne, fandt ud af det på denne måde: »Herren sagde ikke: »Hvis I kender mig, så hold mine befalinger.« Han sagde: »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.« (Johs. 14:15).«

Hvordan kan man komme til at elske Gud, Kirken og sandheden? Jeg tror, at det, som kommer nærmest Guds kærlighed, er en moders kærlighed. Hvorfor elsker en moder sit barn eller sin baby, som hun gør? Det er, fordi hun gør så meget for det. Eller gør hun så meget for sit barn, fordi hun elsker det? Hvis I vil dvæle lidt ved dette spørgsmål, vil I komme til den faste konklusion, at grunden til, at en moder elsker sit lille barn, er den, at hun i begyndelsen næsten gav sit liv for det. Hver time i døgn (ikke kun i barndommen) har hun omsorg for sit barn. Hun elsker det, fordi hun giver sig selv så fuldstændigt til det. Hvis vi vil lære at elske Gud, må vi lære at give os selv fuldstændigt i Hans tjeneste. Hvis vi vil lære at elske sandheden, må vi lære at elske den ved at give os selv fuldstændigt til den, og det samme gælder Kirken.

Johannes siger det på en meget rammende måde: »Vi elsker Ham, fordi Han elskede os først. Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud« og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set.« (1. Johs. 4:19-20).

Mary Martin synger denne sang i »Sound of Music«: En klokke er ikke en klokke, for du ringer med den, en sang er ikke en sang, for du synger den. Kærlighed blev ikke lagt i dit hjerte for at blive der, kærlighed er ikke kærlighed, for du giver den bort. Derfor var det, at Herren sagde til os, at vi skulle lære at elske vor næste som os selv. Den, som lukker sig selv

inde med en kærlighed, som ikke kan finde noget udtryk, vil ikke være i stand til at lære nogen at leve retskaffent. Kærlighed er ikke den slags kærlighed, der frelser, før man giver den bort til andre.

En lille dreng sagde til sin moder efter en vidunderlig juleaften, og idet han kyssede hende godnat: »Mor, hvorfor kan vi ikke have juleaften i vores hus hver aften? Vi har et lykkeligt hjem, har vi ikke, Mor?«

I ved, at det mest afskrækkende for et barn er at miste sin plads i den evige familiekreds. Gud give styrke til hjemmene for sit folk! Et barn, der har smagt hjemmelivets sødme, vil tove, før det begiver sig ud i noget, der vil nægte det retten til at tilhøre sin vidunderlige familie.

Herren sagde: »Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, vel-sig dem, som forbander jer, gør godt imod dem, som hader jer, og bed for dem, som forfølger jer.« (Matt. 5:44).

Har I nogensinde prøvet at have en »omvendt jul«? Prøv det næste jul. Prøv at sende jeres fineste julekort til de mennesker, I tror ikke kan lide jer, og se så, hvad der sker. I vil få nogle af jeres største oplevelser. Jeg har prøvet det. Jeg prøvede det med mine politiske venner. Jeg fandt nogle mænd, som næppe ville tale til mig; efter at de havde modtaget mit kort, var isen brudt, og jeg havde vundet nye venner.

En pige hadede sin stedmoder med stor nidkærlighed. Hun ønskede aldrig at se hende igen. Da hun var færdig med at lette sit hjerte, sagde jeg: »En af de nærmeste dage går du ned og køber den smukkeste julegave, du kan købe til din stedmoder og til lille Jeannie, din stedsøster. Julemorgen kan du give dem det.«

Hun sagde: »Jeg tror ikke jeg vil, men jeg vil tænke over det.« Efter jul udtrykte hun sin glæde over at lege »omvendt jul«. Stedmoderen åbnede sine arme, hun græd og bad om tilgivelse. Prøv det selv!

En eller anden har sagt: »Den, som tillader sig selv at blive forhånet, fortjener det.« Vil I tænke lidt over dette? Når I er færdige med det, er I i stand til at forstå noget af dybden i det emne, som er blevet fremført, opfordringen til lærere og lærerinder i Kirken: »Jeg vil ære mit kald til at hjælpe børnene at vandre retskaffent for Herren.«

Jeg beder ydmygt om, at vi alle vil gøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen.

Nyt oplag er nu udkommet af

TRE-I-ÉN

Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle indbundet i ét bind, i lækkert, blødt, sort bind i bekvemt format.

Prisen er

KR. 35,00

og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive, hvad pengene er til.

KREDSLÆRERINDERNES budskab

Vor Frelser Taler

»Vær frimodige.« (Matt. 14:27).

Formål: At slå fast, at ved at bringe hjælp og trost til andre, finder vi selv glæde.

Dette budskab er en hilsen, som Kristus ofte anvendte for at opmuntre dem, Han omgikkes. »Vær frimodig« sagde Han til den mand, som er lammet. (Matt. 9:2). »Vær frimodig« (Mark. 6:50), råbte Han ud til de bange disciple, da Han kom hen imod dem, vandrende på bølgerne, dengang deres skib blev kastet hid og did af vind og bølger. Dengang, da Paulus prædikede i Jerusalem og blev stærkt forfulgt, »stod Herren for ham om natten og sagde: »Vær frimodig, Paulus.« (Ap. G. 23:11).

De samme ord udtalte Han til disciplene for at trøste dem, dengang deres hjerter var bedrøvede ved meddelelsen om, at de snart skulle skilles fra deres elskede Mester; for Han havde sagt til dem: »Nu går jeg til ham, som har sendt mig ... fordi jeg har sagt disse ord til jer, har sorgen fyldt jeres hjerter.« (Joh. 16:5-6). Han vidste, at det var naturligt for disciplene at være bedrøvede, men han vidste også, at sorg og skuffelse kan erstattes med lykke, og derfor sagde Han til dem: »... men jeres sorg skal vendes til glæde. Når kvinden foder, sørger hun, fordi hendes time er kommen, men når hun har født barnet, tænker hun ikke mere på, hvad hun har lidt, af glæde over at et menneske er født til verden.« (Joh. 16:20-21).

Her er en lektie, vi alle kan tage til os, nemlig, at det

er muligt for os at vænne os til at se på de smukke ting i livet og at lære at slette de ubehagelige. Som en forfatter har udtrykt det: »Glem aldrig, at hvert eneste minut, man tilbringer i mismods mørke, er lige så megen tid tilbragt borte fra lys og liv.«

Kristi filosofi kunne man kalde for glad visdom. Den fører en til lykkelig vej, som er virkelig og permanent.

Og dog er der dem, som, fordi Frelseren måtte gennem jordelivet med de samme sorger, som menneskene kender, skildrer Ham som »en sorgens mand kendt med smerte.« Sådan en vurdering er ensidig. Hvorledes kunne Han lede os ind på lykkelig vej uden selv at være lykkelig; hvor kan man tro, at Han kendte til vore sorger, men ikke til vore glæder! Hvorledes kunne Kristus gå omkring og gøre godt uden selv at føle glæde?

En vis kvinde sagde engang, at hver gang hun følte sig nedslået, gik hun ud og fandt en eller anden, som trængte til hjælp eller trost, med det resultat, at hun vendte hjem med følelsen af selv at være blevet ophøjet. Når Hjælpeforeningens søstre med forstående hjerter går ind i et hjem, hvor der er sygdom eller sorg og yder deres barmhjertighedsgerning, kan det ikke andet end få både modtagerne og dem selv til at føle sig lykkelige.

Man bør udvikle en lykkelig, afslappet tilstand i sit sind til trods for ugunstige omstændigheder. Kort sagt, man bør vænne sig til at »være frimodig«.

De to egenskaber hos ledere

af Bruce B. Clark

Mange egenskaber forener sig om at skabe en god leder, men to egenskaber står over alle andre hos den virkelige beundringsværdige leder.

Den ene er modet til at gå fuldstændig ind for sagen, modet til uophørlig at være sand mod sin overbevisning, modet til at tro så stærkt på de rigtige principper, at man lever privat og offentligt efter disse principper, taler sandt efter dem, og til alle tider leder og styrer i overensstemmelse med dem.

Den anden er den smukke kombination af ydmyghed og takt, som får enhver til at blive klar over, at den leder, man beundrer, elsker Gud, elsker sandheden og elsker folk — at han har forståelse for enhver menneskelig personligheds hellige værdi. Akkurat ligesom sandhedens styrke er større end falskhedens styrke, således er kærlighedens ledelse større end frygtens ledelse. Den magt, som løfter en menneskelig sjæl op, er større end den magt, som slår den ned.

Hvis man har den første egenskab, med stærke overbevisninger, men mangler den anden egenskab, med ydmyghed og kærlighed og takt, kan man være en stærk leder, men vil ikke være en god leder. Man vil herske gennem frygtens kraft og sin stillings autoritet, men ikke gennem kærlighedens magt og karakterens ædelhed. Hvis man har den anden egenskab, ydmyghed og kærlighed og takt, men ikke

den første egenskab, stærke og hævede overbevisninger, kan folk måske godt lide en og endda elske en, men man vil snarere være en, der følger efter, end den ledende.

Begge egenskaber er nødvendige for den ideelle leder.

At sige alt dette er naturligvis kun at gentage med nye ord, hvad der blev fremhævet så tydeligt af Joseph Smith for mere end hundrede år siden:

»Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

Fori deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de trauger efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundværdninger.

... Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, at de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve uretferdigt herredømme ...

Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskromtet kærlighed.« (L. & P. 121:34-36, 39, 41).

(Fra Improvement Era).

PRÆSTEDØMMET

Udarbejd ophøjelse i fællesskab

I 1830 havde menneskene kun lidt begreb om de store evangeliesandheder, der vedrører familielivet. Som det blev forstået den gang, giftede mænd og kvinder sig, fik børn og til rette tid afgik de ved døden. Man tænkte i den tids trosbekendelser kun lidt på, at disse slægtskabsforbindelser strakte sig ud over graven. De, hvis oplevelser var lykkelige, håbede, at de på en eller anden måde ville fortsætte ud over døden, men de havde ingen vished for, at det ville ske.

Takket være Guds åbenbaringer til sin Profet, har vi nu sandheden. Og sandheden er vidunderlig. Ægteskabet fortsætter virkelig efter døden, og forældreskabet også. De betingelser, hvorved denne strålende tilstand kan opnås, er velkendte for alle sidste dages hellige. Vi ved udmærket, at alle vil få u dødelighed, men at evigt liv vil være at leve i Guds nærhed.

De grundlæggende faktorer ved ophøjelse i evigheden omfatter en mand, hans ægteviede hustru og den beseglende magt, der udøves af den bemyndigede i templet. Når parret én gang er beseglet, kan det gå fremad og sammen udarbejde deres ophøjelse. Dette er begyndelsen til familien.

De fleste af de ting, der endnu skal gøres, er ganske enkle i deres natur. Lad os anføre nogle af dem:

Elsk hverandre. Dette er ikke en kostbar vej til succes, men den er vigtig for et lykkeligt resultat. Den kommer ved opmærksomhed, mildhed, blidt udtalte ord — selv under en diskussion — respekt for hinandens rettigheder og mening.

Respektér børnene i deres rettigheder og privilegier. Forældre må respektere børnene i deres rettigheder og privilegier, men først må de lære børnene disse rettigheder og privilegier. Børnene har ingen mulighed for at vide, hvad der ventes af dem i retskaffenhed, med mindre forældrene underviser dem. Respekt for rettigheder og at definere rettighederne er forældrenes ansvar. Evangeliets love er gode vejledere for denne vigtige faktor.

Praktisér efterlevelsen af evangeliets principper. Der er mange principper, vi nævner blot nogle få:

Loyalitet mod grenens og distriktets ledere. Dette lærer man børnene ved sit eksempel.

Lydighed mod kaldelser, som man får fra lederne.

Praktisér følgende:

1. Familien overværer nadvermødet.
2. Indskrivning i de forskellige hjælpeorganisationer og tilstedeværelse ved de programmer, der passer til de pågældende aldersgrupper.
3. Overholdelse af sabbatdagen.
4. Betaling af fasteoffer.
5. Betaling af tiende af al indtægt.
6. Støtte til Kirkens organiserede arbejde med at opfylde forpligtelsen til at forkynde evangeliet til alle nationer og folk, undervise de hellige, og udføre arbejde for de døde.

I alle disse arbejder kan hjælpeorganisationerne hjælpe, men vejledningen af børnene vedbliver stadig først og fremmest at være forældrenes ansvar. Familie-hjemmeaften er nu i gang for at give forældrene den mulighed, de har brug for, til at udføre dette kæmpemæssige arbejde. Disse ugentlige møder er ikke det sted, hvor lektierne praktiseres, men det er de tidspunkter, hvor bevæggrundene til de handlinger, der skal udføres, forklares, og de skridt, der skal tages, planlægges. Her taler forældre og børn ud om de evige principper, der vejleder dem, har en glad tid sammen, og planlægger aktiviteter, der yderligere kan udvikle dem ved udøvelsen af de evige familiesager.

Kloge fædre og mødre vil afholde familieaften og lære børnene dens lektier. Ud fra dette enkle møde vil strømme en atmosfære, der får familiesagerne til at glide let. Gnidning og spænding vil blive reduceret og til sidst svinde, og familien vil være på vej til at modtage evigt liv.

(Fra *Improvement Era*).

Fra ældsters Kvorum 1 og 2 Jydske distrikt

Kvorum går til aktion

Ungdomsstævnet nærmer sig med stærke skridt, og vi håber, at det må blive en uforglemmelig oplevelse for alle deltagerne.

For dem, der arbejder med arrangementet, betyder det meget, at alt klapper, så det er meget vigtigt, at vi allerede nu melder vor deltagelse.

Ældsternes kvorum 1 og 2 jydske distrikt har i anledning af Ungdomsstævnet indkøbt 50 luftmadrasser af en meget fin kvalitet, og vi håber at kunne udleje alle madrasserne til stævnedeltagerne.

Fremover vil Kvorummet være i stand til at udleje luftmadrasser til Kirkens medlemmer ved konferencer og andre begivenheder. Madrasserne kan også lejes ud til campingture og lignende, men kan dog i denne omgang først lejes efter Stævnet.

Vi håber inden for Kvorummet, at dette initiativ må

gode mod tilslutning, så vi kan opfylde to gode formål med dette projekt.

1. at kunne udleje luftmadrasser til en rimelig pris til Kirkens medlemmer og andre interesserede.
2. At give Kvorum ikke alene *ekstra arbejde*, men også en *ekstra indtægt*.

Gennem frivilligt kontingent til Kvorum og lån fra broderne er midlerne skaffet til veje ved anskaffelse af luftmadrasser, og vi forventer, at disse penge kommer tilbage til Kvorum med renter.

Henvendelse om leje af madrasser kan ske til kvorumspræsidenter og gruppeledere i de respektive Jydske-Fynske grene.

For Ældsters Kvorum 1 og 2

*Broder Vagn Darre, Silkeborg.
Broder Johannes A. Sørensen, Esbjerg.*

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prislister over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Personlige nyheder

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Centrum Gren:

Dagmar Johanne Jørgensen, Peter Bangsvej 270, 70 år den 1. juni.

Aarhus:

Jes Severin Jensen, 75 år den 11. juni.

Faaborg:

Harald Holm, 65 år den 20. juni.

Guldbryllup i København:

Fredag den 25. juni fejrer broder og søster *Niels og Skylda Hendriksen*, Enghavevej 180, guldbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Rudi G. Petersen* og *Sharon Lee Hopkins*, er den 27. maj blevet viet i Salt Lake Templet. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Aalborg:

Den 17. april viedes i Aalborg søster *Iris Andersen Falden* til Palle Franck. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

Nordsjælland Gren: 25. april:

Leif Jensen og Grethe Inger Kyhlensø Jensens tvillingebørn, *Vibeke Jeanette Jensen* og *Leif Preben Jensen*, velsignet af henholdsvis broder Ragner Herbert Brun og broder Per Meilsoe.

København Søndre Gren: 4. april:

Preben Svend Leif Steenberg Petersens og Kirsten Hermansen Petersens datter, *Anne-Grethe Steenberg Petersen*, velsignet af broder Vagn Thorvald Røder.

Dallas Jesper Andersens og Kerstin Margretha Håkansson Andersens søn, *Leif Erik Anderson*, velsignet af sin fader.

København Centrum Gren: 4. april:

Ole Hansens og Anitta Zola Hansens to døtre, *Helle Zola Hansen* og *Gitta Zola Hansen*, begge velsignet af broder Knud Hentzen.

Ordinationer:

Aalborg: 25. april:
Holger Pedersen
Frank Munk Johannesen
Leif Børge Klitgaard

København Centrum Gren: 21. februar:

Helge Madsen
28. februar:
Knud Helmuth Johansen
Esbjerg: 25. april:
Karl Ove Ilskov-Nielsen

Til:

Ældste
Ældste
Ældste

Præst

Præst

Ældste

Ordineret af:

Broder Jørgen Ringheim
Missionspræsident R. Earl Sorenson
Broder Tom Asmussen

Broder Bent G. Lindhardt

Broder Kaj Krammer

Broder Tom Asmussen

Vi bringer hermed et billede af brudeparret *Solweig Thrane* og *Ib Rasmussen*, som den 6. april blev viet i templet i Schweiz.

Nye organister i Tabernakelkoret:

Ved den sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City blev der foretaget nogle hovedændringer blandt Tabernakelkorets organister.

Alexander Schreiner, der har virket som organist i Tabernaklet siden 7. april 1924, blev udnævnt til »Tabernaklets chef-organist«.

Frank W. Asper, der har virket som organist i Tabernaklet siden sin officielle kaldelse den 24. april 1924, har trukket sig tilbage og har fået titlen »Tabernakel-organist-emeritus«.

Som nye tabernakel-organister blev opretholdt *Robert W. Cundick*, professor i musik ved Brigham Young Universitetet, og *Roy M. Darley*, assisterende tabernakel-organist siden 12. april 1947.

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Peter C. Knudson*, og hans hustru sender fra deres hjem i Brigham City, Utah, de hjerteligste hilsener til alle søskende i den danske mission.

DØDSFALD:**Aarhus:**

Den 18. april døde broder *Harald Arndt*, 65 år gammel, og blev begravet under Kirkens ledelse den 24. april. Æret være broder Arndts minde!

Odense:

Den 5. april døde søster *Annine Petrine Kristine Jantzen*, 92 år gammel. Æret være søster Jantzens minde!

Døb:

Aalborg: 15. april:
John Henriksen

Døbt af:

Broder Frank Johannesen

Håndspåbyggelse ved:

Broder Jens Lind Jensen

København Søndre Gren: 29. marts:
Per Frausing Jacobsen
Lilian Agnes Jacobsen

Broder Svend Aage Sønderby
Broder Svend Aage Sønderby

Ældste Nile Q. Schow
Ældste John A. Sorensen

København Nordre Gren: 10. april:
Hulda Marie Gerlardi Dietz

Ældste Paul Robbins

Ældste Greg Collinwood

Aarhus: 3. april:

Ernst Mathias Theodor Christensen
Judith Christensen
John Christensen
Emmy Christensen

Ældste Roger Petersen
Ældste Roger Petersen
Ældste Roger Petersen
Ældste Finn Christensen

Ældste Finn Christensen
Ældste Finn Christensen
Ældste Finn Christensen
Ældste Finn Christensen

Missionærforflytninger:

16. april:

Harold J. Johansen
Rex G. Petersen
Lynn N. Jensen
Glen Hilton
Max Ricks
Valor Thompson

Fra:

Vejle
Frederiksberg
Frederiksberg
Frederiksberg
Østerbro
Lyngby

Til:

Amager
Bornholm
Vesterbro
Østerbro
Roskilde
Slagelse

Bruce Nielsen
Dennis Stowell
Freddie Christensen
Paul Paystrup
Svend-Erik Irvold
Stephen Poulsen
Floyd Garrison
Bruce Hanecy

Frederiksberg
Bornholm
Svendborg
Vesterbro
Nørresundby
Slagelse
Sønderborg
Lyngby

Herlev
Glostrup
Herning
Vejle
Sønderborg
Svendborg
Aalborg
Aalborg

Missionærafsløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

30. april: *Richard C. Poulsen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia. Ældste Poulsen blev afløst to måneder for tidligt på grund af sygdom.

7. maj: *Grant Gundestrup* fra Napa, California, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

Steven N. Streeper fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Amager.

14. maj: *Kaye Lucille Durfee* fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

20. maj: *Nile Q. Schow* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Birkerød.

Rulon LaMoyne Skeem fra Inkom, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 4. maj ankommet til den danske mission:

Chesley T. Blackham fra Moroni, Utah, beskikket til at arbejde i Viborg.

Paul Allen Thuesen fra South Gate, California, beskikket til at arbejde i Odense.

Den 14. maj er søster *Kirsten Gerda Nielsen* fra København blevet kaldet som missionær og beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Chesley T. Blackham

Paul A. Thuesen

Kirsten Gerda Nielsen

Kaye Lucille Durfee

Richard C. Poulsen

Grant Gundestrup

Steven N. Streeper

Nile Q. Schow

Rulon L. Skeem

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS
Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Exportmodel

spinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.

Corona TAPET

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn

Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

DEN OPLAGTE GAVEIDE!!!

En grammofoonplade med

»THE SINGING MORMONS«

Hjælp missionærerne med at udbrede kendskabet til mormonerne, forer venner og bekendte en plade med »The Singing Mormons«.

Du har dem vel selv? Også den nye?

Priser fra kr. 8,00—36,00. Fås både i mono og stereo.

Overskudet går ubeskåret til bygningen af den nye kirke på Maglegårds allé.

Skriv i dag efter prislister: Bent Lindhardt, Centrum Gren, Priorvej 12, København F.

STOP OP - OG SLAP AF

— og inviter Mor i teatret, biografen eller med ud på Maglegårds Allé for at bygge, medens vi passer Deres børn. Hele fortjenesten går til nyt scenelappe i G.U.F.-salen. Ring i god tid til VA 3169 y eller eventuelt 30 54 94.

Babysitter-ringen
»Centrum-pigerne«

Tak for blomsterne ved min datters fødsel.

Inga Beyer Jensen.

Slægtsforskning udføres samvittighedsfuldt. Britta Brun, Solvej 8, Ølstykke. Telefon (03) 323 Ølstykke 528.

Bil-lejlighed til Templet i juli for to søstre søges. (03) 323 Ølstykke 528.

Hjertelig tak til alle, som glædede mig med hilsener, blomster og gaver på min fødselsdag.

Anna Kragh